

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **L. T. D.,** vystupující pod jménem **T. D. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4 (dříve Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie v Praze), o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2009, čj. CPR-12716-1/Č.j.–2008-9CPR-C216, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2010, čj. 10 Ca 221/2009 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Dne 29. 10. 2007 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to pod jménem T. D. H. V průběhu správního řízení vyvstaly pochybnosti o identitě žalobce. U úřadů Vietnamské socialistické republiky bylo ověřeno, že žalobcem předložený rodný list, jímž prokazoval cizinecké policii svoji identitu, není

pravý. Dále bylo na základě daktyloskopického porovnání zjištěno, že otisky prstů žalobce se shodují s otisky osoby jménem L. T. D. Ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, který se zabývá porovnáním fotografií, vyplynulo, že podobizna žalobce přiložená k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu se neshoduje s podobiznou pana T. D. H. na evidenční kartě cizince, nýbrž s podobiznou pana L. T. D. na evidenční kartě cizince.

[2] Správní orgán I. stupně (Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb, skupina povolování pobytu Tachov) zamítl žalobcovu žádost rozhodnutím ze dne 10. 7. 2008, čj. CPPL-5815-ČJ-2008-62PT. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že si žalobce změnil svoji identitu a na žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu uvedl nepravdivé informace. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zamítnuto v záhlaví označeným rozhodnutím.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu. Jelikož shledal městský soud všechny žalobní body nedůvodnými, zamítl žalobu shora uvedeným rozsudkem. Soud nedal zapravdu žalobci v tom, že žalovaný postupoval při hodnocení důkazů jednostranně. V situaci, kdy důkazy získané provedenými důkazními prostředky vedly k závěru, že žalobce uváděl nepravdivé údaje, resp. padělal předkládané dokumenty, nelze důvodně nařknout žalovaného z jednostranného postupu. Provedené důkazní prostředky jednoznačně podporují závěr o změně totožnosti žalobce. Motiv žalobce k tomuto kroku je dle městského soudu zjevný, neboť pod identitou L. T. D. by žalobce nemohl prokázat svoji bezúhonnost (*pozn. NSS: L. T. D. byl v roce 1989 pravomocně odsouzen československými soudy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za trestný čin vraždy; v roce 1996 mu prezident republiky prominul zbytek trestu, což podmínil jeho další beztrestností v průběhu následujících sedmi let*). Skutečnost, že vyjádření vietnamských orgánů žalobci nekonvenuje, nezakládá důvodnost tvrzení žalobce o nesprávném postupu správních orgánů. Z rozhodnutí správních orgánů se podává, že žalobce uvedl vietnamské orgány v omyl a pod nepravou identitou si vyžádal vystavení nových dokladů. Cestovní doklady nebyly padělány, nýbrž vydány na základě nepravdivých údajů žalobce. Rodné listy, které předkládal, nemusel padělat sám, podíl žalobce na padělání listin není předmětem řízení žádosti o prodloužení pobytu. Městský soud uzavřel, že žalovaný při zkoumání skutkového stavu věci nepochybil, svá skutková zjištění přesvědčivě odůvodnil a přezkoumatelným způsobem zachytil ve svém rozhodnutí. Soud shledal, že zamítnutím žádosti nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do práva žalobce na rodinný a soukromý život.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně namítá, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav do té míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný totiž preferoval důkazy podporující závěr o odlišné totožnosti stěžovatele a v příčinné souvislosti pak předčasně konstatoval porušení právních předpisů stěžovatelem.

[5] Žalovaný vycházel z porovnání daktyloskopických otisků prstů, jeho závěry učiněné na tomto důkazním podkladě jsou však v rozporu s níže uvedenými důkazy a tvrzeními stěžovatele. České správní orgány konstatují, že stěžovatel získal cestovní doklad na základě nepravdivých údajů či falešných dokumentů, aniž by orgány státu, který tento doklad vydal, jakkoliv zpochybnily relevanci cestovního dokladu, který je stále platný. Tvrzení stěžovatele, že nepředložil padělané doklady, je podpořeno i usnesením Policie ČR o odložení trestního oznámení ve věci podezření z trestného činu poškozování cizích práv. Stěžovatel namítá, že pokud chtějí správní orgány vycházet z toho, že používal falešnou identitu, musí tuto skutečnost prokázat. Správní orgány měly vyslechnout ve věci svědky, zejména pak manželku stěžovatele. Správní orgány dále nevysvětlily, kde se nachází údajně poškozená osoba T. D. H., která musela z území ČR vycestovat, neboť by zde nemohly pobývat dvě osoby se stejným jménem.

[6] Stěžovatel dále namítá, že ani jeden ze tří klíčových důkazů není bez vad. Pokud jde o daktyloskopické otisky prstů, v rozhodnutí policejního komisaře, který prověřoval trestní oznámení o podezření z trestného činu poškozování cizích práv, je uvedeno, že stěžovatel nebyl až do 2. 8. 2005 na území ČR daktyloskopován, což problematizuje záznam o daktyloskopickém odběru ze dne 1. 4. 2005. Z dokladů zaslaných z Vietnamské socialistické republiky nelze relevantně dovodit, že 16. 2. 2004 byly skutečně snímány otisky prstů stěžovatele. Na základě zprávy Ministerstva zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky nelze usuzovat, že došlo k padělání či pozměňování listin. Zpráva hovoří pouze o absenci konkrétní úřední osoby. Stěžovatel se dále domnívá, že není možné porovnat fotografie stěžovatele s původní identifikační kartou s fotografií osob L. T. D. a T. D. H. doloženou při jejich příjezdu do ČR. Závěr žalovaného o změně identity stěžovatele nemá oporu ve spise. Jelikož se městský soud ztotožnil s názorem žalovaného, je dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Na závěr stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Celý soubor dílčích kasačních námitek lze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to i v té části, v níž stěžovatel vyčítá městskému soudu, že se ztotožnil s nezákonným hodnocením žalovaného, což považuje za důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel nevytýká městskému soudu, že se dopustil vady řízení nebo že by jeho rozsudek byl nepřezkoumatelný, pouze má za to, že žalovaný zatížil správní řízení vadou a městský soud měl jeho rozhodnutí pro tuto důvodně vytýkanou vadu zrušit. Uvedenou argumentaci stěžovatele je však třeba podřadit právě pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nesprávné podřazení kasační námitky pod důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. ze strany stěžovatele nemá žádný vliv na její projednatelnost

(srov. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná též na www.nssoud.cz).

[11] Nejvyšší správní soud dříve, než přikročí k posouzení dílčích kasačních námitek, stručně uvádí základní právní rámec daného případu, který je určující pro stanovení rozsahu skutkových zjištění nezbytných pro posouzení věci. Dle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona nelze vyhovět žádosti cizince o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže v žádosti uvedl nepravdivé údaje nebo k ní předložil padělané nebo pozměněné doklady. Povinnost uvádět v řízení pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném zákonem o pobytu cizinců vyplývá z § 103 písm. c) tohoto zákona. Výklad uvedených právních norem není mezi stranami sporný, resp. nebyl napaden žádnou kasační námitkou.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval interpretací výsledků důkazního řízení ve vztahu k pravosti předložených rodných listů (III.A.), námitkami proti porovnání daktyloskopických otisků prstů (III.B.) a zpochybněním antropologické expertízy porovnávající fotografie (III.C.). Na závěr soud zkoumal, zda byly naplněny požadavky na řádné zjištění skutkového stavu plynoucí ze zásady materiální pravdy a zda má zjištěná skutková podstata oporu ve správním spise (III.D.).

III.A.
Pravost předložených rodných listů

[13] Stěžovatel nejprve namítá, že ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky nelze dovodit, že došlo k padělání či pozměňování listin. Zpráva hovoří pouze o tom, že u státního orgánu, který měl rodný list předložit, nepracovala na listině uvedená úřední osoba.

[14] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu tyto skutečnosti. Stěžovatel v souvislosti se svojí předchozí žádostí o udělení víza ze dne 30. 10. 2002 předložil správním orgánům kopii svého rodného listu. Údaje na něm uvedené byly ověřeny konzulární cestou u orgánů Vietnamské socialistické republiky. Konzulární správa Ministerstva zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky sdělila Velvyslanectví ČR v Hanoji, že rodný list je neplatný. Dne X, kdy měl být rodný list vystaven, nebyl ještě ve čtvrti Minh Khai založen lidový výbor. Tento lidový výbor dosud neměl žádného místopředsedu se jménem T. X. V. Správní orgán I. stupně vyzval v nyní posuzované věci stěžovatele, aby se k této informaci vyjádřil. Stěžovatel potvrdil, že se skutečně nejedná o jeho rodný list, nepamatoval si, kde vzal tento rodný list, a slíbil doložit kopii pravého rodného listu. Dne 4. 6. 2007 požádal správní orgán I. stupně Velvyslanectví České republiky v Hanoji, aby u orgánů Vietnamské socialistické republiky prověřilo stěžovatelem nově předložený „pravý“ rodný list. Velvyslanectví obdrželo odpověď, že na lidovém výboru v místě vydání předloženého rodného listu a údajném místě bydliště nebyly zjištěny žádné záznamy o osobě T. D. H. a jejích rodičích. Velvyslanectví dodalo, že ve Vietnamské socialistické republice neexistuje centrální evidence obyvatel ani matričních orgánů. Konzulární správa pouze ověřuje, zda předložený matriční doklad byl vydán příslušným orgánem, a to přímou komunikací s vydávajícím orgánem.

[15] Nejvyšší správní soud má s ohledem na shora konstatovaný obsah správního spisu za prokázané, že stěžovatel opakovaně předkládal českým orgánům padělané matriční doklady. V prvém případě byl rodný list ověřen jako nepravý z toho důvodu, že vydávací orgán v dané době neexistoval, na kopii rodného listu uvedená osoba nebyla místopředsedou lidového výboru. Druhý rodný list, předložený v tomto řízení před správním orgánem I. stupně, byl ověřen jako nepravý z toho důvodu, že na lidovém výboru, který měl list vystavit, nebyly nalezeny žádné záznamy o osobě T. D. H. ani jejích rodičích. Z toho lze bez pochyb dovodit, že v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předložený rodný list je padělaný, či alespoň pozměněný. Závěr žalovaného má oporu ve správním spisu.

[16] Námitka je nedůvodná.

III.B.
Výsledky porovnání daktyloskopických otisků prstů

[17] Stěžovatel dále zpochybňuje důkaz porovnáním daktyloskopických otisků prstů. Poukazuje na usnesení policejního komisaře o odložení věci podezření z trestného činu poškozování cizích práv, v němž je uvedeno, že stěžovatel nebyl až do 2. 8. 2005 na území ČR daktyloskopován, což problematizuje záznam o daktyloskopickém odběru ze dne 1. 4. 2005. Z dokladů zaslaných z Vietnamské socialistické republiky nelze relevantně dovodit, že dne 16. 2. 2004 byly skutečně snímány otisky prstů stěžovatele.

[18] V usnesení Policie České republiky, obvodního ředitelství Praha IV, služby kriminální policie a vyšetřování, 3. oddělení OOK, ze dne 2. 8. 2005, ČTS: ORIV-751/OOK3-MAD-2005, je uvedeno, že podezřelý L. T. D. ani poškozený T. D. H. nebyli na území ČR daktyloskopováni. Tento závěr učinil policejní komisař na základě šetření k daktyloskopickým kartám těchto osob. Přípisem ze dne 9. 4. 2008, čj. KUP-6-167-DA-1-2008, sdělil Kriminalistický ústav Praha správnímu orgánu I. stupně, že osoba vystupující pod jménem T. D. H., nar. X, byla daktyloskopována dne 1. 4. 2005 na RCPP Rozvadov pro ověření totožnosti. Tyto otisky prstů pořízené pod čj. SCPP-471/PL-13-2005 jsou vedeny v Ústřední daktyloskopické sbírce odboru daktyloskopie Kriminalistického ústavu Praha.

[19] Nejvyšší správní soud má za nepochybné, že stěžovateli byly sejmuty otisky prstů dne 1. 4. 2005 na RCPP Rozvadov. Tyto daktyloskopické záznamy jsou evidovány v Ústřední daktyloskopické sbírce, což správnímu orgánu I. stupně potvrdil Kriminalistický ústav Praha, který sbírku vede. Uvedenou informaci nemůže zpochybnit tvrzení jednoho policejního komisaře, který při šetření v daktyloskopických kartách nenašel žádný záznam stěžovatele.

[20] Daktyloskopické otisky prstů pořízené dne 1. 4. 2005 na RCPP Rozvadov byly zaslány Ministerstvu zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky se žádostí o jejich ztotožnění. Ministerstvo zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky sdělilo Velvyslanectví ČR v Hanoji, že zaslaná kopie daktyloskopického záznamu stěžovatele se shoduje s otisky prstů sejmutými dne 16. 2. 2004 panu L. T. D., nar. X. Na

daktyloskopickém záznamu pořízeném ve Vietnamu je poznačeno, že daná osoba má zmrzačený levý malíček. Tento zvláštní údaj odpovídá poznatkům správního orgánu I. stupně, před nímž stěžovatel uvedl, že mu byly na levém malíčku amputovány dva články jako důsledek úrazu v mládí. Správní orgán I. stupně dále v průběhu správního řízení ověřil, že v době od 10. 1. 2004 do 8. 3. 2004 se stěžovatel nezdržoval v ČR, opustil naše území přes hraniční přechod Praha – Ruzyně.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod zavdávající pochybnosti o výsledku porovnání daktyloskopických otisků sejmutých stěžovateli dne 1. 4. 2005 v ČR a otisků sejmutých dne 16. 2. 2004 osobě označené jako L. T. D., které provedly vietnamské státní orgány. V době, kdy měly být stěžovateli sejmuty otisky ve Vietnamu, se stěžovatel nezdržoval na území České republiky, a mohl tedy být ve Vietnamu, což stěžovatel žádným svým vyjádřením nepopřel. Otisky prstů byly sejmuty vietnamskými orgány osobě se zmrzačeným levým malíčkem. Tento zvláštní znak se objevuje i u stěžovatele. Jestliže se tedy daktyloskopické otisky prstů sejmuté českými státními orgány dne 1. 4. 2005 shodují s otisky prstů sejmutými vietnamskými státními orgány dne 16. 2. 2004, pak z toho lze spolehlivě dovodit, že dne 16. 2. 2004 byl ve Vietnamu daktyloskopován právě stěžovatel (u nás vystupující pod přivlastněným jménem T. D. H., ve Vietnamu pod vlastním jménem L. T. D.).

[22] Tato dílčí kasační námitka, kterou stěžovatel blíže nekonkretizuje, je proto nedůvodná.

III.C.
Výsledky antropologické expertízy porovnávající fotografie

[23] Stěžovatel se dále domnívá, že není možné porovnat fotografie stěžovatele s původními identifikačními kartami osob L. T. D. a T. D. H. s fotografiemi doloženými při jejich příjezdu do ČR. Tuto projednání způsobilou námitku (srov. k tomu rozsudek RS NSS z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS) stěžovatel blíže nekonkretizuje, a proto se jí Nejvyšší správní soud může zabývat rovněž jen v obecné rovině (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 32, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[24] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že Kriminalistický ústav Praha zpracoval znalecký posudek ze dne 16. 11. 2004, čj. KUP-3486/CB-2004, z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická antropologická expertíza. Znalecký posudek vychází z porovnání fotografií osob přiložených ke třem různým dokumentům. První sada fotografií pochází z evidenční karty cizince vedené na jméno H. T. D., druhá sada z evidenční karty cizince vedené na jméno D. L. T. a poslední sada z žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR ze dne 18. 10. 2004. Nález posudku zní tak, že na fotografii přiložené k žádosti stěžovatele o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 18. 10. 2004 je stejná osoba jako na evidenční kartě cizince vedené na jméno D. L. T. Na fotografii přilepené na evidenční kartě cizince vedené na jméno T. D. H. je vyobrazena odlišná osoba. Správní orgány i městský soud správně interpretovaly tento řádně provedený důkaz opatřený v souladu s právními předpisy tak, že stěžovatelovo jméno je L. T. D., nikoliv T. D. H., pod nímž vystupuje.

[25] Nejvyšší správní soud neseznal žádný důvod, proč by nebylo možné porovnat fotografii stěžovatele s fotografiemi na evidenčních kartách cizinců, předložených v době příjezdu uvedených osob na území České republiky. Pokud snad stěžovatel touto námitkou míří na skutečnost, že porovnávané fotografie dělí od jejich pořízení velký časový odstup (cca 20 let), nejedná se o okolnost, která by vylučovala zpracování znaleckého posudku na základě antropologické somatoskopické a somatometrické metody. Závěry znaleckého ústavu jsou naprosto jednoznačné, nevyplývá z nich ani stín pochybností.

[26] Tato dílčí námitka je nedůvodná.

III.D.
Naplnění zásady materiální pravdy a opora skutkové podstaty ve spise

[27] Na základě obou posledně uvedených důkazů (porovnání daktyloskopických otisků prstů a znaleckého posudku z odvětví kriminalistické antropologie) plyne, že stěžovatel si na území České republiky změnil identitu. Tento závěr žalovaného má oporu ve spise a není s ním v rozporu (k výkladu těchto kategorií viz rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2005, čj. 4 Azs 300/2004 – 36). Stěžovatel nebyl schopen předložit ani svůj pravý rodný list, jímž by mohl zpochybnit závěr žalovaného.

[28] Skutečnost, že se stěžovatel prokazoval pravým cestovním dokladem Vietnamské socialistické republiky, nemůže na shora vyřčeném závěru nic změnit. Cestovní doklad zpravidla bývá dle právního řádu státu, který jej vydal, považován za veřejnou listinu (např. § 2 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech; cestovním dokladem prokazuje občan své jméno, příjmení, rodné číslo, podobu a občanství). I kdyby snad byl dle vietnamského práva cestovní doklad veřejnou listinou, nemohlo by to na věci nic změnit. Dle čl. 13 odst. 3 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (vyhlášena pod č. 98/1984 Sb.) jsou veřejné listiny vystavené státními orgány jedné smluvní strany považovány za veřejné listiny i na území druhé smluvní strany. Obsah veřejné listiny se považuje za pravdivý, dokud není prokázán opak. V daném případě správní orgány prokázaly, a to ve spolupráci se státními orgány Vietnamské socialistické republiky, že údaje obsažené v cestovním dokladu, které uvedl stěžovatel ve své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neodpovídají skutečnosti. Není přitom nezbytné zjišťovat, zda cestovní doklad stěžovatele je padělkem, resp. zda byl vystaven na základě padělaných listin. Stěžovatel uvedl nesprávné údaje o své osobě, které prokazoval cestovním dokladem. Správní orgány zvrátily důkazní sílu cestovního dokladu tím, že prostřednictvím provedených důkazů prokázaly, že držitel cestovního dokladu není osobou v něm uvedenou.

[29] Závěr o změně identity stěžovatele nemůže být zpochybněn ani usnesením Policie České republiky, obvodního ředitelství Praha IV, služby kriminální policie a vyšetřování, 3. oddělení OOK, ze dne 2. 8. 2005, ČTS: ORIV-751/OOK3-MAD-2005, jímž byla odložena věc podezření z trestného činu poškozování cizích práv dle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Je třeba poukázat především na to, že skutková podstata trestného činu

poškozování cizích práv a skutková podstata pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (viz bod [11] shora) se zásadně liší, a to již např. v tom, že pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není rozhodující subjektivní stránka jednání stěžovatele. Předpokladem zamítnutí této žádosti není spáchání trestného činu, nýbrž uvedení nepravdivých údajů nebo předložení padělaných či pozměněných dokladů. Výsledek řízení o žádosti proto není závislý na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Z obsahu cit. usnesení nadto plyne, že policejní orgán neměl k dispozici všechny důkazní prostředky, které si opatřil správní orgán I. stupně v nyní posuzované věci (porovnání daktyloskopických otisků prstů, výsledky ověření pravosti předloženého rodného listu).

[30] Předpokladem zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu uvedení nepravdivých údajů v žádosti a předložení padělaných či pozměněných dokladů, které v daném případě nabylo charakter změny identity stěžovatele, není prokázání, kde se nachází osoba, jejíž identitu si stěžovatel přivlastnil. Správní orgány tedy nebyly povinny vést dokazování tímto směrem, tj. zjišťovat současné místo pobytu pana T. D. H. Ze správního spisu přesto plyne, že T. D. H. vstoupil dle informací od konzulární správy Ministerstva zahraničních věcí Vietnamské socialistické republiky do své vlasti dne 8. 12. 2000. Na adrese, kterou při té příležitosti uvedl, se dle nynějšího šetření vietnamských orgánů nezdržuje.

[31] Správní orgány zjistily skutkový stav do té míry, že o něm nelze pochybovat, a neporušily tak § 3 správního řádu. Tvrzení stěžovatele, že žalovaný jednostranně preferoval důkazy svědčící v jeho neprospěch, není důvodné. Pravdou totiž je, že všechny zásadní důkazy provedené správním orgánem I. stupně vedou k závěru, že stěžovatel ve své žádosti uvedl nepravdivé údaje a předložil padělaný rodný list. Sám stěžovatel žádné důkazy svědčící o opaku (tj. v jeho prospěch) nepředložil. Provádět další důkazy by bylo s ohledem na výsledky dosavadního dokazování nadbytečné, tím spíše, že jediným navrhovaným důkazem byl výslech družky stěžovatele. Výpověď družky, tedy osoby blízké, není s to ověřit totožnost stěžovatele, tím spíše by nemohla zvrátit obsah důkazních prostředků z oboru kriminalistiky.

[32] Na závěr lze poukázat na další nepravdivé tvrzení stěžovatele, které opakovaně uvedl ve správním řízení, a sice že do České republiky poprvé přicestoval v roce 1990 (viz protokol ze dne 10. 5. 2007, čj. SPP-662/PL-III-2007, a vyjádření ze dne 17. 3. 2008, čj. CPPL-5845/ČJ-2008-62PT). Z evidenční karty cizince T. D. H. přitom plyne, že na území České republiky přicestoval již dne 12. 12. 1986.

[33] Celý soubor námitek, jimiž stěžovatel napadal nedostatky skutkových zjištění žalovaného, je nedůvodný.

IV.
Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Soud přitom

neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu